

PREDICĂ LA DUMINICA

A III-A DIN POST

Duminica Sfintei Cruci

„...ce va folosi omului de va dobândi lumea întreagă și-și va pierde sufletul său?” (Marcu 8,36)

Frați creștini,

Aceste cuvinte pe care le-a spus Mântuitorul, ar trebui să fie scrise cu litere mari pretutindeni pe unde aleargă și se ostenesc oamenii purtați de vârtejul acestei lumi. Privirile ar trebui să ne fie ațintite la Sfânta Cruce, la Dumnezeu - Omul care s-a răstignit pe ea pentru ca astfel neamul omenesc să fie izbăvit din robia morții în care gemea. Pe Sfânta Cruce, atârând între cer și pământ, Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu și-a dovedit pe deplin dumnezeirea Sa. Iată de ce socotesc că înțelept lucru este să aprofundăm astăzi învățătura cu privire la dumnezeirea lui Iisus, astăzi în această duminică numită și a Sfintei Cruci. Vom face acest lucru și-l socotim ca fiind foarte necesar, cu atât mai mult cu cât se fac tot mai auzite vocile sectanților moderni care, neputând pătrunde taina Sfintei Treimi, nu-L cunosc pe Iisus ca fiind însuși Dumnezeu.

Ei nu pot crede în Dumnezeul adevărului, pentru că nu au duhul lui Dumnezeu în inimile lor și nici nu mă străduiesc pentru unii ca să-i întorc, pentru că nu se vor întoarce din cauza mândriei, a păcatelor și pentru că au rătăcit din pântecele maicii lor așa cum spune Sfânta Evanghelie.

Când a creat Dumnezeu cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute era cu Fiul și cu Duhul Sfânt. Când a făcut pe om au vorbit împreună: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră”. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu întrupat din Fecioara Maria a putut zice: „Eu și Tatăl una suntem”. Cuvântul acesta s-a făcut trup, s-a făcut om și a locuit în noi plin de har și adevăr și noi am văzut slava Lui ca a unuia născut din Tatăl.

Când a locuit pe pământ între ucenicii Săi, cărora le vorbea foarte des despre Dumnezeu Tatăl Său așa de frumos, încât se aprindeau inimile lor de iubire ca să-l vadă pe Tatăl, odată Filip apostolul nu s-a mai putut opri și a zis Domnului: „Arată-ne pe Tatăl și ne va ajunge!” Iisus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu m-ai cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl cum zici tu, dar arată-ne pe Tatăl; nu crezi că eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci de la Tatăl care locuiește în Mine. El face aceste lucruri, ale Lui sunt. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!”

Iată deci, iubiți creștini, cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos pe care le găsim în Sfânta Evanghelie. Pentru aceasta Mântuitorul a putut spune slăbănogului din Evanghelia de astăzi: „Fiule, iartă-ți-se păcatele tale”, că era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină. Avea puterea de a ierta păcatele, puterea aceasta creatoare prin care slăbănogul nu numai că s-a vindecat, dar îndată a primit putere ca să plece pe picioare cu patul în spate prin mulțimea aceea care era adunată. A plecat deplin sănătos, împuternicit, vesel și liniștit.

Aici este minunea dumnezeirii lui Iisus, dovada grăitoare că El a fost adevărat.

Minunile dumnezeiești, pe care le-a făcut Fiul lui Dumnezeu pe pământ, au fost ca să ne scape de slăbănogirea sufletească care este cea mai rea, fiind pierzătoare de suflet. Aceste minuni sunt amintite de cei 4 evangheliști și vedem că Mântuitorul Iisus a vindecat nu numai boli obișnuite ci chiar lepra care atunci ca și acum nu se putea vindeca prin mijloace omenești. Observăm că bolnavii îndată ce primeau vindecarea luau și puterile pierdute în timpul bolii.

Oricât se vor sili necredincioșii să explice aceste minuni, silințele lor sunt zadarnice, mai ales față de vindecările săvârșite de Iisus în lipsa celor vindecați. Exemplificăm prin vederea omului împărătesc, a slugii sutașului și a fiicei femeii canaanence care nu erau de față, ci Iisus de la distanță i-a tămăduit numai cu cuvântul. Dar ce pot zice necredincioșii de vindecarea celor surzi, sau a celor orbi din naștere!

Ce pot zice de vindecarea mușilor, a celor cu mâini uscate, a ologilor și șchiopilor, ale căror membre erau distruse, ca și moartea, pentru că în asemenea cazuri nu mai poate fi vorba nici de credința celor vindecați. Ei nici nu-L știau pe Iisus, iar de puterea Lui vindecătoare nici nu auziseră, așa cum a fost orbul din Betsaida, surdul și mutul, sau slăbănogul din Vitezda.

Ce pot zice necredincioșii de vindecarea îndrăciților? Ei, de bună seamă, îi numesc pe îndrăciți nebuni. Chiar dacă au fost nebuni, cu ce putere a dat Iisus iarăși minte celor nebuni? Cum pot explica necredincioșii învierea morților de către Iisus, învierea fiicei lui Iair, a fiului văduvei din Nain și învierea lui Lazăr, al cărui trup începuse să putrezească, astfel încât Marta, sora lui socotea zadarnică deschiderea mormântului?! Dar foarte poruncitor Iisus a strigat: „Lazăre, vino afară!” Mortul a înviat, a ascultat glasul Creatorului, al Ziditorului său.

Dumnezeirea lui Iisus a făcut minuni și din lucrurile neînsuflețite care nu sunt înzestrate cu minte ca omul. Spre exemplu prefacerea apei în vin la nunta din Cana Galilei. Despre aceasta ne vorbește Ioan, unul dintre primii ucenici ai lui Iisus, ca un martor care a văzut totul cu ochii lui. Avem apoi cele două pescuiri neobișnuite și vedem cum peștii au ascultat glasul Stăpânului și au venit în mrejele apostolilor, s-au altă dată, când trimite Domnul Hristos pe Petru să arunce mreaja și primul pește pe care-l prinde să caute într-însul, căci va găsi o monedă de aur pe care s-o dea ca dajdie pentru el și pentru Domnul.

O, mari sunt minunile Tale, Doamne! Dar ce vom zice de săturarea celor cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești și au mai strâns și 12 coșuri cu fărâmituri; astfel că mulțimea văzând această minune, a vrut atunci să-L ia pe Iisus să-L proclame rege în Israel. Acestea ne sunt istorisite de apostolii Matei, Marcu, Petru, Iacov, Ioan.

Ce vom zice apoi despre potolirea furtunii, acea furtună care amenința cu pieirea pe apostoli și când cu glas blând Iisus vorbea cu vântul și cu marea zicându-le: „Taci, liniștește-te!” Altădată vedem cum Iisus umbla pe apă martori erau ucenicii Lui, care L-au văzut cu ochii lor, deși la început au crezut că este o nălucă, dar când s-a suit la ei în corabie s-au încredințat cu adevărat că este Învățătorul lor, Stăpânul și Creatorul mărilor și oceanelor, cerului și pământului.

Ce vom zice de minunea cu smochinul, în care Iisus a căutat fructe, dar negăsind decât frunze l-a blestemat să nu mai facă roade în veac, iar acesta pe loc s-a uscat, încât ucenicii foarte s-au mirat. Câte alte minuni nu sunt pe care le-a făcut Iisus și pe care timpul și locul nu ne îngăduie să le amintim!

Dar dintre toate acestea, cea mai mare minune, minunea minunilor, a fost învierea Lui din morți. El care cu adevărat murise cu trupul răstignit pe Cruce de oameni păcătoși și L-au văzut după înviere timp de 40 de zile ucenicii și o mulțime din popor din Ierusalim și din alte localități. L-au văzut apoi înălțându-se la cer; înaintea lor s-a înălțat la cer de pe muntele Eleonului. Despre toate aceste minuni necredincioșii zic că n-a fost nimic adevărat și că toate acestea sunt născociri omenești.

Dar ei nu știu cum să explice și alte lucruri; căci dacă aceste minuni ar fi fost numai născociri și nu ar fi fost adevărate, cum ar fi putut niște pescari simpli care nu știau nici o altă limbă în afară de cea aramaică, să străbată toată lumea cunoscută pe atunci și să

propovăduiască pe Iisus cel înviat, pe Acela care murise pe Cruce răstignit. Dacă El n-ar fi înviat, la ce și pentru ce L-au mai propovăduit ei?!

Ce i-a putut face pe ei să se lepede de toate ale lumii acesteia și să-și pună viața în primejdie, doar ca să susțină o minciună, o amăgire?! O, nu, necredincioșilor! Nimeni n-ar fi putut face una ca aceasta, să-și pună viața în pericol fără să urmărească ceva de preț. Știm că înșelătorii urmăresc mai întâi avantajele lor personale. Apostolii însă n-au urmărit nici un fel de interese ale lor și nu puteau să sufere tot felul de torturi și să meargă fără nici o teamă chiar la moarte, dacă nu erau încredințați pe deplin că Iisus este Fiul lui Dumnezeu și a înviat din morți cu adevărat.

Iată de ce noi îi credem pe apostoli ca pe niște martori adevărați din cei mai vrednici de credință mai ales că avem până în zilele noastre o mulțime de documente care dovedesc existența minunilor Fiului lui Dumnezeu și ale Apostolilor. Dacă sucim așa de ușor datele istorice, atunci de ce n-am proceda la fel și cu existența lui Neron împăratul și cu torturile cele cumplite îndreptate de el împotriva creștinilor.

Trecutul istoric al omenirii ne vorbește destul de clar că 300 de ani, cei mai cruzi împărați păgâni au persecutat pe ucenicii lui Iisus, voind să înăbușe credința în El, dar tot mai mult se aprindea flacăra. Avem atâtea documente care ne istorisesc și ne prezintă cruzimea și răutatea îndreptate de acești canibali împotriva creștinilor.

Examinând fiecare minune săvârșită de Iisus vedem că aceste minuni au fost săvârșite de El în numele Său și cu puterea Sa dumnezeiască, nu cum au făcut sfinții prooroci, nici cum au făcut apostolii, care săvârșeau aceste minuni în numele lui Iisus Hristos, nu în numele lor.

El, Iisus, când a înviat pe fiica lui Iair i-a zis: „Copilă, ție îți spun, scoală-te!” Fetița s-a sculat imediat, a înviat din morți. Altă dată, când a înviat pe fiul văduvei care era în drum spre mormânt, aceleași cuvinte a zis: „Tinere, ție îți zic, scoală-te!” Băiatul s-a sculat imediat, a înviat. Leprosului i-a zis: „Voiesc, vreau să te curățești, curățește-te!”

Numai la învierea lui Lazăr s-a adresat Tatălui din cer, spunând lămurit celor de față că a făcut aceasta pentru poporul ce stătea acolo de față ca să creadă că El lucrează cu puterea lui Dumnezeu, nu cu diavolul cum ziceau fariseii, cărturarii, mai marii poporului, ducând lumea în rătăcire. De aceea Domnul a strigat la Tatăl pentru că, fiind ultima minune înainte de răstignirea Sa, a vrut să-i convingă pentru ultima dată de unirea Sa cu Tatăl Ceresc, că este Fiul Lui, al Aceluia care a creat totul.

Puterea învățaturii lui Iisus apoi, cuvintele pe care le-a vorbit și tainele descoperite de El ne dovedesc că nu erau omenești, ci numai Dumnezeu le putea ști toate. Așadar, faptele săvârșite de Hristos, învățătura Lui, viața și minunile Lui mărturisesc despre El și dovedesc că a fost cu adevărat Dumnezeu, Dumnezeu în trup și a umblat cu lumea pe pământ; nu cum spun necredincioșii că a fost un om genial și de înaltă moralitate.

Hristos a fost nevoit să vorbească de persoana Sa ca Dumnezeu, văzând atâta necredință în ei. El S-a rugat Tatălui să-L preamărească cu slava pe care a avut-o înainte de facerea lumii. De asemenea a mai spus fariseilor: „Eu am fost înainte de a fi Avraam”, iar când a fost judecat de Pilat și întrebat dacă El este împărat, Iisus a spus: „Da, sunt, dar împărăția Mea nu este din lumea aceasta”.

Evreii care nu știau așteptau un Mesia, un salvator de sub jugul romanilor; ei L-au răstignit ca să se împlinescă scripturile, pentru că Dumnezeu știa împietrirea inimii lor, știa necredința, răutatea și mândria de care erau purtați. De aceea și astăzi se silesc pe toate căile să înăbușe credința în Fiul lui Dumnezeu.

Sunt o bună parte dintre ei care nu-L cunosc, nu cred și chiar se luptă împotriva Lui așa cum s-au luptat în toate veacurile cu Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mesia cel adevărat, care s-a întrupat din Fecioara Maria pentru mântuirea noastră. Minunile Lui ne dovedesc însă căci cu adevărat a fost Dumnezeu și Fiul al lui Dumnezeu.

Sunt mulți necredincioși care nu pot să admită părerile teologilor, filozofilor și scriitorilor creștini, preoților care au scris în trecut și au vorbit foarte mult despre existența lui Dumnezeu. Dar au fost mulți oameni de știință, cam 99% care au dovedit în majoritate celor necredincioși că pe Dumnezeu îl putem vedea în natură. Fizicienii, anatomiiștii, geologii, astronomii, toți cu multă căldură au vorbit despre existența lui Dumnezeu.

Camille Flammarion a scris o celebră carte intitulată „Dumnezeu în natură”, carte care are peste 400 de pagini. Ascultați acum câteva cuvinte din această carte: „Dumnezeu este în natură forța vie și personală, cauza mișcărilor atomice, legea fenomenelor, rânduitorul armoniei, tăria și susținătorul lumii. Natura lui Dumnezeu este necunoscută lumina, căldura, electricitatea, magnetismul, atracțiunea, afinitatea, viața vegetală, instinctul, inteligența, toate își au obârșia în Dumnezeu.

Umbre ale serii ce plutiți pe coastele munților - zice el mai departe - parfumuri ce coborâți din păduri, flori plăpânde ce închideți cu atâta gingășie buzele voastre, zgomote tainice ale oceanului, a cărui voce nu se stinge, liniște adâncă a nopților înstelate; voi mi-ați vorbit de Dumnezeu cu elocvență mai convingătoare și mai de neînvinc decât cărțile oamenilor”.

Prin urmare ce poate fi mai de folos necredința sau credința în Dumnezeu? Ce va câștiga omenirea dacă va fi lipsită de credința în Dumnezeu? Cine este mai bun, omul care crede în Dumnezeu sau cel care nu crede? Puteți să observați cu toții în lume care sunt roadele necredinței, că au început cam de mult să se arate, și pe zi ce trece se înmulțesc aceste roade ale necredinței în Dumnezeu. Sunt unii care nu cred că există Dumnezeu. Dar cu gura îl înjură mereu pe Dumnezeu. Deci dacă nu cred, de ce îl înjură, de ce atâta luptă împotriva a ceea ce nu există? Nu vedeți gheara diavolului, cum lucrează el din umbră?

Aceștia nu-și recunosc nici părinții din care s-au născut, căci în loc să-i cinstească și să-i îngrijească, îi bat, îi chinuiesc și chiar îi omoară, iar de neascultare nu mai vorbesc. Le e rușine cu părinții lor și nu le mai zic nici pe nume sau îi disprețuiesc socotindu-i ca pe niște animale ce fac umbră pământului degeaba. De aceea sunt căzuți cei mai mulți sub blestemul dumnezeiesc și părintesc; se zbat din această cauză în greutate și necazuri de tot felul, ca peștii pe uscat, și nu-și găsesc nici o liniște.

Ce înseamnă apoi atâtea divorțuri, atâtea crime, atâtea furturi, atâtea trădători, atâtea răutate în lume și multe altele, decât roade ale necredinței în Dumnezeu?! Așa cum a spus Domnul Hristos, la vremea de apoi se va răci credința și oamenii se vor vinde unii pe alții, se vor urî unii pe alții, se vor omorî frate pe frate, și nu se vor mai ști neamurile între ele din cauza dezbinărilor și a răutăților.

Urmele Dumnezeului nostru Iisus Hristos le avem și le vedem și astăzi peste tot pământul. La Ierusalim unde a venit și s-a răstignit, acolo unde a fost îngropat și a înviat, la mormântul Lui în fiecare an de Paști este prezentă lumina lui Hristos. Creștinii care merg acolo de Paști, primesc sfânta lumină de la mormântul Domnului, care vine coborându-se de sus de la Dumnezeu. Cei care au fost acolo au văzut cu ochii lor și chiar mulți dintre păgâni, căci vin și păgânii, iar unii dintre ei se întorc și se botează făcându-se creștini ortodocși.

De Bobotează la râul Iordanului, când preoții fac slujba de sfințire a apei, apa Iordanului se întoarce înapoi, așa cum a fost când s-a botezat Domnul Hristos și cum zice în psaltire: „Ce-ți este ție, Iordan, că te-ai întors înapoi?” De asemenea, pe muntele Eleonului, acolo unde s-a înălțat Domnul Hristos, se află urma piciorului Său, pe care o sărută cu evlavie creștinii care merg acolo. Și tot așa cum a spus Domnul toate pietrele și toți copacii vorbesc de existența Dumnezeului nostru Iisus Hristos, care ne-a făcut cunoscut pe Tatăl cel ceresc.

Tot urmele existenței lui Dumnezeu sunt și sfintele moaște, trupurile neputrezite ale atâtor sfinți și sfinte, pe care le avem și în țara noastră, aruncând mireasmă duhovnicească, din ele se fac o mulțime de minuni, tămăduindu-se tot felul de boli până în zilele noastre. Cine n-a auzit câte minuni s-au făcut la Cernica la Sfântul Calinic, la Sfânta Paraschiva de la Iași, la Sfântul Dimitrie Basarabov de la Mitropolie, la Sfânta Filoteia de la Curtea de Argeș! Și câte minuni nu se fac prin sfintele biserici, prin preoții credincioși, prin sfintele masluri, prin sfintele icoane, căci prin toate lucrează Dumnezeu, Harul Său cel ceresc.

Cine nu știe că Sfânta Agheasmă nu se strică niciodată. Toate acestea ne dovedesc mărirea lui Dumnezeu, existența Lui și nemernicia noastră, care, după ce că suntem încărcăți de păcate, mai îndrăznim a-L și insulta prin necredința noastră.

Toate aceste minuni, ca și multe altele care s-au făcut pe pământ de Dumnezeu, de Fiul Său Iisus Hristos, de sfinții apostoli și de toți sfinții Lui prin puterea lui Dumnezeu sunt urme care ne arată destul de clar existența Dumnezeului nostru.

Și astăzi lucrează Dumnezeu și face minunile Sale, dar nu prea are cui să le facă, pentru că omenirea a căzut într-o mare înșelăciune de necredință și chiar dacă ar învia în fiecare casă câte un mort și să le spună ce au văzut ei pe acolo prin veșnicie, tot nu vor crede. Căci oamenii, cum li se încurcă puțin afacerile, cum cade peste ei o nenorocire, o boală sau orice altă durere sau supărare, nu mai cred în Dumnezeu. Aceasta pentru lipsa de cunoștință adevărată, fiindcă nu cunosc și au rămas în urmă cu știința aceasta despre Dumnezeu, despre suflet, despre existența lucrurilor nevăzute.

Nu vor să cunoască și nu vor să știe. Au fost mulți în toate vremurile și vor mai fi, așa zice și Sfânta Carte la Proverbele lui Solomon: „Pe nebun de l-ai pisa cu pisălogul în piuă și nu scoți nimic de la el”. Deci nu-l poate convinge nimic. Toate minunile, toate semnele îl lasă rece.

Așa a fost odată un împărat nebun care a chemat la el pe toți învățații din împărăția lui și le-a cerut să îi arate și lui pe Dumnezeu, să-i spună cine a fost înaintea lui Dumnezeu și ce face Dumnezeu acum. Le-a dat timp de gândire o săptămână, iar apoi să vină și dacă nu vor răspunde la aceste trei întrebări, la toți li se vor tăia capetele.

Mare tulburare a fost peste ei, nu știau ce să facă să răspundă împăratului. Trei dintre ei mai cunoscuți au plecat triști și îngândurați spre dealurile și pădurile din apropierea orașului lor. Mergând ei, întâlnesc pe câmpie un ciobănaș cu sufletul curat, păscându-și oițele. Când îi vede așa de triști acesta îi întreabă: „Pentru ce sunteți așa de supărați?” Ei îi spun supărarea lor, iar ciobănașul îi domolește cu cuvinte blânde, spunându-le că în ziua când vor trebui să meargă la împărat, să-l ia și pe el și va răspunde la întrebările lui.

Așa au făcut. În ziua când s-au prezentat toți în fața împăratului l-au luat și pe ciobănaș. Când i-a întrebat împăratul pe filozofi dacă au găsit răspunsul la întrebările lui, aceștia l-au prezenta pe ciobănaș spunând că va răspunde în locul lor. Împăratul a întrebat atunci pe ciobănaș: „Ești tu capabil să răspunzi la aceste întrebări?”. „Da, împărate, voi răspunde cu ajutorul lui Dumnezeu”. Vezi - i-a zis împăratul - că dacă nu-mi dovedești, unde-ți stau picioarele îți va sta capul”. Atunci în fața la toți învățații, care se adunaseră acolo, împăratul îi cere să-i arate pe Dumnezeu. Acesta îi răspunde: „Împărate, nu se poate aici în palat, că Dumnezeu este mare; să ieșim afară ca să ți-L arăt”.

Ieșind afară în curtea palatului îi spune împăratului: „la privește în sus împărate, privește bine în soare, uită-te bine acolo!”. Împăratul se uita și nu putea să țină ochii în soare, îi pleca repede în jos. Ciobănașul îi spuse cu glas tare: "Privește bine, împărate, în soare, că acolo îl vei vedea". Împăratul îi spuse că nu se poate uita. Atunci ciobănașul îi răspunse: „Păi vezi, împărate nu poți să privești la lucrul mâinilor Lui, la o jucărie a lui Dumnezeu, atunci cum ai să poți privi cu ochii aceștia muritori, pe Acela care a făcut toate, nu te temi că ai să fi ars?”

Împăratul s-a lămurit pe loc și a trecut la a doua întrebare: „Bine, bine dar atunci să-mi spui cine a fost înaintea lui Dumnezeu?” Întrebarea aceasta o pun mulți nebuni și în vremea

noastră, să știți. Ciobănașul îi răspunde împăratului: „Te rog, împărate, numără până la zece”. Împăratul începu să numere zicând: „Unu, doi”. „A, nu așa, împărate, zi înainte de unu ce este?” Atunci împăratul îi spuse că înainte de unu nu este nimic. „Așa și cu Dumnezeu împărate - zice ciobănașul - înaintea lui Dumnezeu n-a fost nimic”.

Atunci a treia întrebare: „la spune tu ce face Dumnezeu acum?”. Ciobănașul îi răspunde: „Dumnezeu lucrează mereu, împărate, și creează mereu. El a creat cerul și pământul, soarele și luna, stelele și mărire, oceanele și tot ceea ce vedem și nu vedem. El dezlănțuie fulgerele și trăsnetele, vânturile, ploile și apele îl ascultă și se cutremură pământul și temeliiile lui când privește spre ele. El lucrează prin îngerii săi și prin oamenii curați la suflet și aleși de El. El, împărate, vorbește prin gura mulțimii și într-o zi când El nu va mai vrea să fi împărat, vei fi alungat din scaunul tău fără voia ta și pierzarea te așteaptă.”

La toate acestea împăratul a rămas mut și s-a mirat de înțelepciunea unui simplu ciobănaș care a scăpat pe toți filozofii și învățații din împărăția lui, de la moarte. Împăratul s-a smerit și a oprit pe ciobănaș cu el ca să-l învețe mai departe căile de urmat ale acestui mare Dumnezeu care nu se poate pipăi cu mâna omului pământean. După cum ne încredințează Sfânta Scriptură Dumnezeu este Duh și tot Dumnezeu este foc mistuitor, așa cum s-a lăsat descoperit prima dată lui Moise în pustie și așa cum zic sfintele cărți că pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putință oamenilor, căci spre El nu pot privi nici oștile îngerești; dar prin Născătoarea de Dumnezeu ni s-a arătat Dumnezeu întrupat, ca să ne arate ca la niște copii existența Lui și să ne încredințeze de puterea Lui.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu care ai putere pe pământ ca să ierți păcatele, întărește-ne și pe noi în credință tare; dăruiește-ne și nouă iertarea și fă-ne pe toți care ne-am adunat aici în Sfânt Locașul Tău, să umblăm numai pe calea Ta cea sfântă să nu mai risipim nici un ceas din viața noastră pe drumul celui rău, ca să slujim Ție și aici și în veșnicie. Amin.